Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 21/10/2012 - 09:00

Is 53,10-11
He 4,4-16
Mc 10,35-45

La formació dels deixebles és el rerefons de molts dels moments que la segona part de l'Evangeli de Mc ha anat recopilant. Un ensenyament que té especial relleu i que el trobem reiterat a propòsit de les prediccions que Jesús va fer de la seva passió fa referència al tema de l'autoritat, sobre qui és el més important del grup, sobre els avantatges que ser deixeble pot oferir, avantatges que son cobejats i cercats creant tota mena de rivalitats (el capítol 8, el capítol 9 i ara el 10). El fragment evangèlic d'avui n'és un bon exponent. Què els diu Jesús davant les seves ambicions? Quins son els camins que cal fressar si és vol ser vertader deixeble seu? Quines lliçons de vida els dóna de paraula i amb el seu exemple? Tot això no és només un record històric que ens diu quelcom de la petitesa de mires dels deixebles que seguien a Jesús i que fàcilment veiem tan imperfectes, però potser ens quedem tan tranquils creient que nosaltres no som pas així, que ja entenem el seu missatge; fins hi tot ens serveix per criticar tranquil·lament als "de dalt" i no copsem que fent-ho així ens posem al marge de la formació que a tots vol donar Jesús. Jesús també ens vol formar a nosaltres, vol indicar quins son els seus plantejaments. Cadascú i tota la comunitat de Jesús, tota l'Església, n'ha de saber treure les conseqüències. Jaume i Joan cerquen privilegis (Mt i Lc ens diuen que és la mare la que vol fer servir la seva influència per tal d'aconseguir-ho pels seus fills). Aquest cobejar grandeses és una força desordenada que mou moltes vegades el cor del món: cobejar honors, poder, riquesa; cobejar ser més important que els altres i mantenir les distàncies; creure's gran empetitint els demés. Aquest tarannà és l'arrel de tantes i tantes corrupcions, falsedats, enveges, traïcions, com ho estem veient, per desgràcia, amb tanta freqüència. La comunitat de Jesús s'ha manifestat lliure de tot això? Viu lliure de tot això? El grup dels dotze tenia una mentalitat mundana, els va costar molt canviar-se a l'estil de Jesús. Jesús pacientment amb la paraula i l'exemple els va anar formant. Semblava que no se'n sortia, però més endavant visqueren com Jesús volia i amb el seu exemple i la seva predicació ens han comunicat com cal que sigui el camí del cristià avui i sempre. Què els ensenyà Jesús? **Primer de tot** que demanar-li aquestes coses palesava un no saber de què es tractava ser deixebles seus. "No sabeu pas què demaneu". Prou que ho sabien, però des de la mentalitat mundana. Des de la seva condició de deixebles de Jesús no sabien pas què demanaven. "Podeu beure el calze que jo beuré?" Podeu, és a dir, voleu. Podem, varen respondre, és a dir volem. No sabien pas el què es deien però la seva decisió palesava un desig de ser com el Mestre i això va anar madurant fins a convertir-los en el que veritablement és un seguidor de Jesús. **Segon:** Jesús va ensenyar-los a ells i a tothom que la manera d'exercir l'autoritat en el món no era la que corresponia a la comunitat cristiana: dominar, oprimir, ser amos i senyors i a més fer-se anomenar amb títols que marquen la diferència. Allò que havia de ser propi del deixeble, malgrat signifiqués anar contracorrent, era que "el qui vulgui ser el primer que sigui l'últim i el qui vulgui manar que serveixi". Sant Pere fidel a aquests ensenyaments apresos de Jesús, ell que abans no pensava pas així, ens diu en la seva primera carta*: "als qui presideixen la vostra comunitat... els faig aquesta recomanació: pastureu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; no com els qui regeixen despòticament la pròpia hisenda, sinó fent-vos models del ramat"* (1 P 5,1-3). Això és el que vol Jesús i tots tenim el deure de complir-ho, i tots tenim el dret de exigir-ho. Al capdavant de la comunitat hi volem no pas prínceps sinó pastors; no som pas súbdits sinó fidels, membres del cos de Crist, fills de Déu, que és la única i veritable dignitat de tots els membres del poble cristià. Ens cal obeir, certament, però no som esclaus. No estar d'acord amb signes de grandesa, títols, la llunyania del poderós no és pas desobediència. Però també a tots ens cal ser humils, molt humils i senzills. *"Renteu-vos els peus **els uns als altres**"* ens diu el Senyor. Tots tenim la obligació de no fomentar el mundanisme entre nosaltres i ens hem de comportar amb respecte, llibertat i bones maneres; mai amb servilisme i adulacions. **Finalment Jesús diu:** *"com el Fill de l'home que no ha vingut a ser servit sinó a servir".* Ens deixa el seu exemple, Ell és el model. Tot això no és un manament imposat sinó un exemple a seguir: *"podeu beure el calze que jo beuré?"* No és l'autoritarisme el que farà i unirà l'Església, sinó el servei. No és la desobediència i la rebel·lia les que realitzaran la veritable Església, sinó el servei. Demanem a Jesús que no es cansi mai d'ensenyar-nos a tots a beure el calze que Ell va beure a fi que la seva Església sigui un signe cada vegada més clar de la nova comunitat i de les relacions humanes que Ell vol per tots nosaltres. No les de món sinó les seves.

ETIQUETES
ALLIBERAMENT MÀRTIR SERVEI COPA CALZE PETICIÓ CONFIANÇA DOMUND